

ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και τίταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
 ὅσῳ κλεινὴν ἰδρευόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου μηνὸς ἰνδεκάτῃ
 και παντοῦ μαγαρεύεται κἀν.

Ἔτος χιλιακὸν κ' ἔνιαυδὸς,
 νέα δεξίτις Ρωμῶν μετ' ἡ γλῶσσα.

Πανήντα τέσσαρα μετρητὰ καὶ χίλια,
 καὶ τὸ Ρωμαϊκὸν τρεῖσι σκαμπύλια.

**Ὀνειρον ἐκ τῶν σπινύων
 τοῦ Ρωμῆου τῶν κατ' ἀνευθύνων.**

- Π. — Λαίπν ἢ Συνδίασκεψις θὰ γίνη, Φασούλη;
- Φ. — Πολλὰς ἢ Συνδίασκεψις φροντίδας προκαλεῖ.
- Π. — Λαίπν θὰ γίνη;
- Φ. — Φαίνεται...
- Π. — Ὅτι φέξ καμμὰ ὀτὴ μούρη.
- Φ. — Καὶ μήπως εἶμαι Δ' Ἀφενταὶ νὰ ξέρω, βρε γαιοδούρι;

- Π. — Πῶς φαίνεται παιμπόνηρος
 εἰς ἄλα, στραβοκάνη...
- Φ. — Καὶ πάλιν θεὸς ὄνειρος
 βρε Περικλῆ, μ' ἔβανη;

Ἐν ἄλλοις λόγοις, δηλαδὴ μοι φάνη' εἶδη πέρα
 πᾶς ἦτο Συνδίασκεψις...

- Π. — Τὶ ταμπουνίτικες λέρα;
- Φ. — Κι' ἐγὼ ποὺ λὲς ἐβάνηκα πρὸς ἔλους τοὺς κρηφῆτες;
 γὰρ φαντασθεῖτε τί πηρὴ νὰ γίνη ὀτὰς Ἀθῆνας.
 Ἀνέλιπτον εὐτοχῆμα, νέα χαρὰ μεγάλη,
 καὶ τοῦτ' ἢ Συνδίασκεψις κοιτῆ, μὰς ἔλαβε πᾶσι.

Ἐνὸν βαρροδων πᾶς μορεῖ
 νὰ γίνη μέσοι στὸ Παρί,
 ὀτὴν Βιέννα, ὀτὸν Λονδῶνων,
 ἢ μὲς ὀτὸν Βερολῶνων,

δὲν ξέρω τί κατέθηκε ὀτὸς κοίτῆρας τῶν τραπῶν
 κι' ἰσκέφθησαν νὰ οὐκαεφθῶν ἄντις τῶν Ἀθῆνων.

Ἔχετε χρέος μετ' ἡ χάριτος
 μεγάλῃν νὰ χαρῆτε,
 λακτισατε τὴν συμφορᾶν
 ὀτὸν μέλλον μετ' ἡ βαρροῖτα.

Ἐν μίση τῶων συμφορῶν κι' ἀτυχῶν μυρίων
 ὄριστε κι' ἢ πρωτεύουσα κέντρον Καγκελαρίων.
 Νὰ κἀν Καγκελαρίος
 ὀτὴν πόλιν τῆς Παλλῆδος,
 ἀλήθινά μακαρίος
 ὁ τόπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἦτοια ποὺ λὲς ἐβάνη' ὀτὸς Ἑλλήνων τοὺς λάλους,
 κι' ἔλεγα γόρυ μου πρηνὸς
 μουστακαλήρας καὶ σπανοῦς,
 τὸν Μπόλω καὶ τὸν Δ' Ἀφενταὶ, τὸν Γκρόβ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὅποτος θεὸς ὄνειρος, βρε Περικλῆ, μ' ἔβανη,
 καὶ ποὺ μετ' ἡ παρεπλάνησε τῆς φαντασίας πλάνη.
 Τὶ σχίσαν ἔχω, βρε, κι' ἐγὼ μετ' ἡ τοὺς Καγκελαρίους
 καὶ τοῦτους τοὺς κυρίους,
 καὶ ὀτὰ καλὰ καθοῦμενα τοὺς βλέπω ὀτὸν αἰετῶ μου;
 δράματα παράξενά, ποὺ κἀνω τὸν σταυρὸ μου.

- Π. — Ἀλήθινά, βρε Φασούλη,
- κι' ἂν ἢ φαντασία...
- Φ. — Ἐν τοῦτοις, φίλη κεραλή,
 ἂς ἔλθω ὀτὴν οὐσία.

- Π. — Λέγε λοιπὸν καὶ μ' ἰσοκῆας...
- Φ. — Μὰ τί χαρὰ μεγάλη
 νάλλθον Ἀφσούρινα κι' ἰταλοὶ καὶ Ρῶσοι, κι' Ἀγγλογάλλοι,
 καὶ σὸρμπαν τὸ πλοῦστρον τῶν Ἀθῆνων ἐσφῆρα,
 κι' ἔβλλῆτες ἐκινεῖτο
 κι' ἰσάιστο μετ' ἡ ζῆτα
 καὶ θεοῖρα τοῦ Ρῆγα.

Πρωτοφανῆς ὑποδοχῆ,
 κι' ὀτὸν Ἑλλήνων παῖδες
 εἰς ἔλους ἔργων βροχῆ
 προκίλους μενεξέδες.

Παντοῦ βαρροδῶν βλαβῆ,
 μὰ δὲν μοὺ λὲς, κούθον,
 βαρροδῶν λαγοῦτα,
 κι' ἐγὼ ξεφάνηκα, τοῖσι μὰς;
 μὲς μὰ τῆναι τοῦτα;

Π. — Σὶ μακαρίτη, Φασούλη, ποὺ ὀτὸν κἀνω δὲν ἄματα,
 ποὺ μὲς ὀτὴν ὄνο σου μορεῖς νὰ βλέπω τίτῃα πρᾶματα
 καὶ νὰ περνεῖς εὐχάριστα ὀτὸν τοῦτο ὀτὸν ἡμέρα...
 ἂς ἦτο δυνάτων κι' ἐγὼ νὰ εἶδὲ κανένα βρεδὸ
 πᾶς μαζευθησαν ὀτὰς κλεινὰ εἰ τῶν Ρωμῶν προστάται,
 μὰ δὲν μοὺ λὲς, κούθον,
 τὸν εἶδες τὸν Τῆτον;

Φ. — Τὸν εἶδα, Περούλετο μου, καὶ τοῦπα: κόμης σῆτες;

Σὶ προσκονοῦμεν καταπνῆ,
 τί κἀνεῖς, κἀρο μῖο;
 καλὸς ὄριστα ξανὰ
 μὲς ὀτὸν Φρενοκορεῖτο.

Ἦτοια καὶ, τρεχάματα, καὶ συζητήσιος τίσι,
 κι' ἔτσι, ποῦρῶν πολλοὶ μοῦτο φιλοπατοῖρας,
 κι' ἔτρεχε κόσμος καὶ λαὸς, παῖτες μετ' ἡ πατὸ σε,
 κι' ἐσπρόχηντο τὸν Δ' Ἀφενταὶ νὰ δῆ τῆς Ἀουστρίας.

Ήσθε του πῆγαινα κι' ἐγώ, βρέ Περικλῆ κυνῶπα,
καὶ μίς' σ' τὴν τόσην παραχρῆν
ἐκύτταξα μὲ προσοχρῆν
μὴ ρίξῃ καμμὴ γόπα.

Ἦτο λαοφιλέστερος ἀπ' ὅλους ὁ Βαρῶνος,
καὶ τῆς Ἀθήνας ἔλεγε καθένος φαυφαρόνος
πῶς εἶναι λίαν πιθανόν
κι' οἰκοπεδα τῶν Ἀθῶνων
αὐτὸς ὁ Καγκελάριος νὰ μᾶς καταπατήσῃ
χωρὶς καμμίαν ἀδειαν γὰρ τοῦτο νὰ ζητήσῃ.

Κι' ἐφάναζαν τῶν Ἀθῶνων τὸ οἰκοπεδογάσι:
ἀπὸ τὸν Δ' Αἰρενταλ, παιδῆ, θεὸς νὰ σὰς φυλάγῃ.
Στὰ μᾶττα μὴν τὸν βλέπετε, μὴν τρέπετε κοντά του,
κι' ἀπὸ μακρὰν κι' ἀλάρετε τὴν Ἐσοχρήτά του.

Τι ξένοι Καγκελάριοι καὶ πόσα μεγαλειαι!..
μὰ τοὺς ἐξώρικτα κι' ἐγώ σ' τὴν τόσην μας φίλια
νὰ δώσουν ἴσῃ προσοχρῆ
καὶ σ' τὴν Ἑλλάδα τὴν φτωχῆ

Τοὺς εἰπα: πρέπει καὶ γὰρ μᾶς τὰ μᾶττα σας ν' ἀνοίξετε
καὶ τόσα δίκχα τῶν Ρωμῶν μὲ τᾶλλα νὰ μὴν κνίξετε.
Κι' ἐκτενοὶ μοῦπαν ἔννοια σου,
μὴ σιὰς τὴν Ἐαχερόνια σου,
κι' ἔρκο μεγάλο πλάνομε σ' τὸν πάλαι Παρθενῶνα
πῶς πάντα θὰ σὰς ἐχωμὲ καὶ τὸν καὶ σ' τὸν αἰῶνα.

Κι' ὁ Γκρέβι μ' ἐπλησίασε μ' εὐγένεια μεγάλη
καὶ μοῦ φέβησε σ' αὐτὴ.
Π. — Τι σοῦπε τοῦτος πάλι:
Φ. — Μοῦ φαίνεται πῶς Ἀγγλιστὶ μοῦ τόπε, παπαγάλο,
κι' ἐγὼ δὲν τὸ κατάλαδα...
Π. — Τὸν εἶδες καὶ τὸν ἄλλο;

Φ. — Γὰρ ποῖον μοῦ λές...
Π. — Γὰρ τὸν Φαλλῆρ...
Φ. — Καὶ τὸν Φαλλῆρ τὸν εἶδα,
κι' ἐκτενος μοῦ φέβησε πολλὰ γὰρ τὴν πατρίδα.
Π. — Λοιπὸν;
Φ. — Λοιπὸν ἀρχίσαμε συζήτησι κι' ἐκτενοὶ
ποῦ πρέπ' ἢ Συνδιάσκεψις, βρέ Περικλῆ, νὰ γίνῃ
Καθίνος Καγκελάριος ἔλεγε τὰ ἑκά του,
καὶ ξέρεις ποῦ τὴν ἔκαναν;
Π. — Ποῦ;
Φ. — Μίς' στοῦ Ζαχαράτου.

Π. — Τι φάλλεις, νιφαιμόκορμο;
Φ. — Τι θέλεις νὰ σοῦ φάλλω;
καταλλήλοτερον αὐτοῦ δὲν βρῆσαν μέρος ἄλλο.

**Συνδιάσκεψις Εὐρωσώπις,
ποῦ τὴν βλέπει κι' ἡ Γλαυκώπις.**

Σ' αὐτὸ προσήλθαν, προσοχρῆ,
τῆς σπῆρας εἰ μεγάλα...
Π. — Κι' ἡ Γερουσία, Φασουλῆ;
Φ. — Τὴν εἶχαν ἐξῆ βγάλει.

Πάει κι' ἡ Γερουσία μας,
ἐξῆς ἠκούσθη θρήνος...
τί βλέπ' ἡ φανασία μας
καμμὴν φορᾶ, βρέ κτήνος.

Καθίνος Γερουσιαστῆς
τῆς ράτσας μας τῆς θαυμαστῆς
ἔχασε τὰ νερά του.

Ποῖος τόλγος πῶς θὰ γενῃ
μὴ Συνδιάσκεψις τραπῆ
μέσα στοῦ Ζαχαράτου.

Τι πράγματα παράξενα σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα!..
δὲν πῆγαιναν τοῦλάχιστον ἐκαὶ σ' τὸν Παρθενῶνα,
κὰν ἐξῆ σ' τὸ Πολύγωνο, κὰν σ' τοῦ αἰὸς τοῦς στόλους,
νὰ μὴ ταραξοῦν ἄδικα Γερουσιῶν ἐμίλους.

Μὰ ποῖος εἰς τὰ θελήματα τῶν ἰσχυρῶν δὲν σκύφτει
καὶ ποῖος σ' αὐτοὺς θ' ἀντισταθῇ, βρέ Περικλῆ κσιόδα;
Π. — Δὲν πῆγαιναν τοῦλάχιστον ἐκαὶ σ' τὸν Ποδονίφτη;
μὰ πῶς δὲν μῆπχαν καὶ σ' τὸ Τράμ νὰ πᾶν σ' τὴν Ἀλουσίδα;

Φ. — Ξέρω κι' ἐγώ... γιὰ τ' ῥωτάς ἐμένα, βρέ Ζευσίκη;
ὁ καφφενὸς τοὺς ἄρεσι... κομμένο τὸ γελῆσι.
Λαπὸν ἐγένετο γι' αὐτὸ συζήτησις μεγάλη,
καὶ παραυρῆθησαν ἐκαὶ
καὶ σύγχρονοι μὲς φττακεῖ,
ποῦ ξέρεις σὺ λέγονται κινῶσι καὶ παπαγάλο.

Ὀλοκὸν σ' τὴν Συνδιάσκεψιν εἶπα κι' ἐγὼ νὰ τρέξω,
καὶ συζητοῦσαν σοβαρὰ
κι' ἔκαναν θρασοῦ σ' τὰ νερά,
κι' ὁ Μπαλατζῆς τοὺς ἔβλεπε μὲ τὸ μονόκλ ἀπίσω.

Π. — Βρέ τί μοῦ λές:
Φ. — Ἀληθινά... πιστεύω σ' εἶ, π' λέω,
κι' ἂν λείψουνε τὰ σκόλια, κεφάλι φτωραλέο.
Μυστηριώδης καφφενὸς ὡς ἄντρον Τροφανίου...
Π. — Κι' ὁ Κόντης;
Φ. — Ἔστειλε κι' αὐτὸς ἐκτὸς τοῦ καφφενεῖου.

Κι' ὁ Κόντης μὲ νοήματα
καὶ παντομίμας σχήματα
καλὰ συνεννοῖστο.

Ἄκα κόσμος, φιλ' ἄραταινέ,
πῆρξ' αὐτοῦ τοῦ καφφενέ
παντοῖος ἐκινεῖτο.

Ὁδὸ μὴν παρὼν μοῦ φάνηκε πῶς ἦσαν ἐκαὶ πέρα
καὶ οὐ τοῦ θρόμου λέρω,
καὶ σὰν πολίτης ἔβλεπες φυλῆς ἀνοικτομιάτας
τοὺς ξένους διπλωμάτας.

Κι' ἔσω φρονῶν ἐκ τοῦ θυμοῦ
πολλὰ μίλοσος μετ' ἐμοῦ,
κι' ἄλλων γνωστῶν ἐμίλων
τὰ μέλιστα σιωπῶλων.